

безъ фенеръ, не може и да мисли да намъри следитъ и дори не знаеше, по каква посока да тръгне. — Азъ ще вървя по лая на Бари — си помисли отецъ Йосифъ, и почна да се ослушва. Чуваше се отдалечъ лая на другитъ кучета, но Бари не бѣше съ тѣхъ. Какво да прави? По коя посока да тръгне?

Той почна силно да вика, но отговоръ нѣмаше.

Старецътъ въздъхна и се върна обратно къмъ манастира, като мислѣше да вземе тамъ нѣкого и пакъ да тръгне да търси.

Но бурята се засили. Дигнаха се снѣжни вихрушки. Стана тъмно; облаци покриха цѣлото небе, звездитъ изгаснаха. Отецъ Йосифъ се зави съ качулката си, и като духаше на премръз-налитъ си рже, полека закричи къмъ манастира. Снѣгъ бѣше навалѣлъ доста и той затѣваше до колѣне. Въ такова време колко пѣтници сж загивали затрупани въ снѣга, или паднали въ дълбокитъ пропасти

Отецъ Йосифъ се прекръсти набожно. Той разбираше, че всѣка минута и съ него може да се случи сѣщо. При това той се и умори. Като че ли една невидима ржка го държеше да седне на снѣга, поне за минутка да си почине... Но изведнажъ се чу далеченъ кучешки лай. Старецътъ напрегна всичкитъ си сили, направи нѣколко крачки и излѣзе на голѣмия пѣтъ за манастира...

Като благодари на Бога за спасението си, съ нови сили той тръгна по пѣтя. Въ това време, въ тъмнината задъ себе си чу прекжснато дишане и снѣгътъ захрупѣ, като че ли нѣкой носѣше тежъкъ товаръ. Старецътъ се обърна и видѣ Бари. Като стѣпваше внимателно, кучето се приближаваше къмъ него. На гърба му, съ премръзнали ржички обхва-